

faa kommer til Folketinget og begærer, at det skal vedtage en Lov om Politi. Nej, er det virkelig den høje Regerings Aft at faa den Ting drøftet og frem i Overensstemmelse med begge Ting, saa lad den, samtidig med, at den i Folketinget forelægges en Lov om forstærket Politi paa Landet, Statspoliti, om man vil falde det, ogsaa sammeffeds forelægge Gendarmeriloven, den provisoriske Lov; saa faar man et Resultat. — Den Bebrejdelse, der er gjort det ærede Medlem for 3dje Kreds (Rump) at han udtaler det samme det ene Aar efter det andet, forekommer mig ikke at være ganske berettiget. Med Hensyn til Lovpræsentationen af Gendarmeriet er Bebrejdelsen rigtig, men der er Forskel paa det ærede Medlem's Stilling i Aar og hans Stilling tidligere, navnlig de to sidste Aar. Det er rigtigt nok, at det ærede Medlem i Fjor udtalte, at disse provisoriske Love og den Maade, hvorpaa de bleve behandlede i dette Ting, ere et Led i Kampen. Det sagde det ærede Medlem i Fjor, og det har han gentaget i Aar; men der er dog noget, der kom frem i Fjor og i Forfjor i det ærede Medlem's Udtalelser, som vi ikke have hørt i Aar, og Aarsagen er for Resten ganske klar. Det ærede Medlem gjorde gældende, at den Maade, hvorpaa det høje Landsting behandler disse provisoriske Love, var, hvad han kaldte en modus vivendi, og det forklarede nærmere derhen, at det var en Slags stilltende Overenskomst mellem dette Ting og Hertallet i det andet Ting, at saaledes skulde disse Love behandles. Allerede i Fjor fik det ærede Medlem Svar fra det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen). Det viste sig, at den Forudsætning om en modus vivendi holdt ikke Stik. I Aar har det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (S. Pederesen) udtalt det samme, og jeg kan derfor ogsaa overmaade godt forstaa, at naar det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds i Dag taler om denne Sag, kommer han ikke mere med Teorien om en modus vivendi. Der er ingen modus vivendi i denne Sag. Der er ingen Tvivl om, at hele Oppositionen baade i dette og i det andet Ting, hvor den jo udgør Hertallet, er i allerhøjeste Grad mod den Maade, hvorpaa disse provisoriske Love bleve behandlede i dette Ting. Naar man altsaa skal se paa denne Behandlingsmaade, maa jeg tilfsaa, at det interesserer mig ikke saa meget at faa at vide, hvorledes det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds opfatter den; det vilde være ganske anderledes interessant at høre noget fra Ministerbænken om, hvad egentlig Meningen er med hele denne

Fremgangsmaade. Det er jo klart, at naar de ærede Miniistre Aar for Aar forelægge disse Love for Landstinget, og aldrig forelægge dem for Folketinget, og naar de ærede Miniistre først komme frem med disse Love, — der nu ere blevene saa gamle, som de ere, snart 8 Aar, saa at man skulde tro, at det dog en Gang maatte have lidt Hast med at faa dem gjorte til endelige Love, — i den 4de Maa-ned af Samlingen, kan det ikke være den høje Regerings Mening, at disse Love skulde fremmes i dette Ting og i det andet Ting. Det er jo noget, der slet ikke kan modsiges, at den høje Regering er enig med Landstinget i, at disse Love skulde behandles paa den Maade, hvorpaa det sker. Det undrer mig derfor, at den høje Regering og særlig den ærede Konsejlspræsident, som jo oveni købet er til Stede, til Trods for den Provokation, der fremkom fra det ærede Medlem fra Langeland (Casperen), kan bevare Tavsheden med Hensyn til, hvad Meningen er med, at disse Love Aar efter Aar skulde behandles paa denne Maade. Det er jo dog et meget væsentligt Træk i den høje Regerings Politikk, at disse provisoriske Love opretholdes ved en Behandling, der, tør jeg sige, er enestaaende i enhver konstitutionel Forsamling. Det var derfor af Interesse, ikke saa meget at faa at vide, hvorledes den høje Regering tror at kunne forsvare det — thi det have vi hørt ført, og der vil ikke komme noget nyt frem — men at faa at vide, hvorledes egentlig den ærede Regering og Konsejlspræsidenten tænker sig at faa en Ende paa dette Forhold, som dog ikke kan blive ved at gentages fra det ene Aar til det andet, til stadig større Forargelse for enhver, der endnu har bevaret nogen Kærlighed til det konstitutionelle System. Jeg skal ikke komme ind paa de juridiske Spørgsmaal, som det ærede 3dje Medlem for 3dje Kreds drøftede i Fjor, da han sagde, at Landstinget er ikke juridisk forpligtet til at fremme disse Love. Det kan til en vis Grad siges, at Folketinget heller ikke er forpligtet til at fremme Finansloven, men det er ikke et Standpunkt, man skal stille sig paa. Ligesom man forlanger af Folketinget, at det skal fremme Finansloven og andre Love og ikke visne dem, saaledes forlanger man af Landstinget, at det skal fremme de Love, der ere forelagte det. Det er en konstitutionel Pligt, og den Maade, hvorpaa denne Pligt er bleven tilfidesat paa 8de Aar, er enestaaende i enhver konstitutionel Forsamling, og det er det, vi gerne skulde have at vide af den ærede Konsejlspræsident, hvorlænge mener man, at en saadan Standsale, om jeg saa maa sige, skal blive ved,